

en conjunt quin vaixell s'arreglarà per marxar, quins membres de les diferents famílies emprendran el viatge i quants diners es necessiten per poder fer el viatge i qui ho coordina. Hi ha plena confiança.

Però si fos tan perfecte, no es trobarien vaixells a la deriva ni es comptarien tantes desaparicions a la Mediterrània.

És que al costat dels vaixells que surten del Senegal hi ha els que surten de les costes del Nord i que s'omplen amb emigrants que han creuat el desert. Des del Senegal, a vegades, també hi ha naufragis però s'informa tota la comunitat.

Per què la gent se'n vol anar?

Nosaltres aspirem que la gent pensi com es pot fer la vida millor a casa seva. En l'obra, també donem la part de responsabilitat als europeus perquè sovint només es veu els africans que creuen el mar però nosaltres veiem com les multinacionals europees s'instal·len al Senegal i acaparen tant la terra com el mar.

Llavors, quina ha de ser la solució?

Cal admetre que hi ha una mala governança dels polítics africans, en general: malversació de fons, nepotisme, corrupció... Tot això ho fa molt difícil. Tenim sort que la vida tingui una base social molt més important que la política.

Quina relació hi ha entre aquest teatre més social i el de les programacions convencionals?

En tot el Senegal hi ha dos teatres, i són del govern. Ningú hi pot entrar. En 20 anys no hi hem actuat mai.

I a les places, com es convoca la gent?

El nostre problema és molt diferent del vostre. Nosaltres patim perquè no hi hagi massa gent. La gent segueix la funció des de les finestres, per les teulades...

A Europa, veiem amb preocupació el creixement d'Estat Islàmic, un grup que es reforça amb joves europeus capaços de defensar la violència...

Jo ho segueixo amb molt d'interès. Europa va créixer amb la crisi financera, la monetària i la social. Ara hem de veure com pot seguir creixent amb aquesta nova crisi. El que serà clau és el contingut que li donem a aquesta crisi, si l'aprofitem per aprendre coses. No senten que una part de l'Àfrica en vulgui dominar una altra només pel fet de ser musulmà o d'origen musulmà. També és cert que en la nostra part de l'Àfrica, la subsahariana, ho hem conegut molt poc això, encara, exceptuant Nigèria que està immersa en el terrorisme. En la meua Àfrica només es coneix d'Europa el que passa a França (és una antiga colònia francesa). Per això l'activisme del teatre de carrer és que parla directament.

Però en aquesta mirada hi pot faltar molta informació.

Tens raó. No ens falta contingut però sí informació. La natura té aquesta saviesa. Nosaltres presentem un got mig ple i són les opinions dels espectadors el que l'acabaran omplint. *

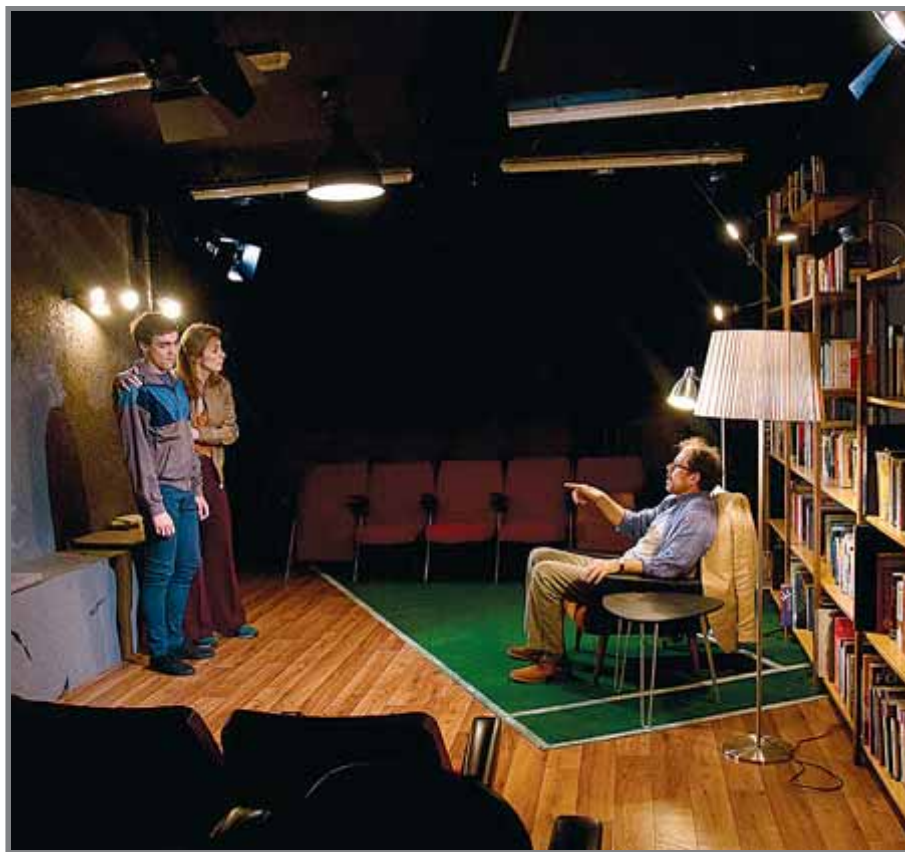
Un castell de focs que esclata allunyat

Una bona idea ha de venir sustentada per un engranatge que la faci interessant, que converteixi l'espectador en membre actiu i, si pot ser, que s'hi identifiqui. Si no, queda com un bon castell de focs: vistós, potser sorollós, però que esclata molt lluny de l'emoció. Aquest és el problema d'aquest nou text de Carles Mallol (XXXVIII Premi Born de Teatre), que s'imagina com una novel·la esdevé el guió d'un acte violent.

Què passaria si un professor matés l'alumne a cops de raqueta com en

fer esclatar les culpes de cadascú i com tothom les mira d'amagar per no ser titllat d'assassí. La llàstima és que aquest punt apareix tangencialment, no es fa seu el desenllaç. I com que la trama ja és coneguda des del principi, tot i el mínim gir final, no genera més que una certa sensació de *dejà vu*.

Carles Mallol és un gran defensor del *thriller* a escena; que hi hagi una intriga que sigui motor per anar descobrint les ombres dels personatges. Però si la trama és tan omnipotent, els personatges queden traçats amb traç massa gros. La voluntat de generar

MATA EL TEU ALUMNE
Carles Mallol

Direcció:

Carles Mallol

Intèrprets:

Pepo Blasco, Mari Pau Pigem, Quim Àvila

Lloc i dia:

Dilluns, 22 de juny (fins al 13 de juliol) a la Sala Flyhard.

Anada i tornada Un mateix espai representa dos pisos antagònics. La llum és el codi.
ROSER BLANCH

una novel·la juvenil? Més que per encolorar la responsabilitat de l'acció al novel·lista, perquè és la torna d'altres obres en què la violència la perpetra l'alumne: És el cas de *Ricard de 3r* (2015) o bé *Reacció* (2011). Però per què no pot ser el mestre el que perdi els estreps? Per què no pot tenir una sàdica visió de voler reproduir allò que passa a les pàgines publicades per acabar perpetrant l'atemptat? Si l'obra es queda en aquest joc, és un flac favor a la controvèrsia. El que l'ajuda a guanyar pes és quan cada personatge veu en el seu comportament part de culpa. Perquè *Mata el teu alumne*, més que parlar de violència, pretén

sorpresa amb el moviment trenca el realisme de l'escena. Però li falta una densitat a la coreografia: no n'hi ha prou de moure's, cal transmetre. És una bona troballa (i interessant el treball dels actors) que el professor assassí sigui el mateix actor que el novel·lista egocèntric; i que el fill d'un passi a ser el fill de l'altre. No dobla mai la mare, potser perquè ja té un paper prou bipolar, depenent del seu interlocutor. És la més impulsiva. No li cal el crit; en té prou amb uns moviments enèrgics. Hi ha molta energia però no esclata en el moment ni en el to que més es podria apropar al públic. *

Teatre